

Ісус Христос учора,
сьогодні і навіки той самий

Вілліам Марріон Брангам

ПЕРЕДМОВА

Цю книжку було написано, щоб кожний, хто читає її, пізнав, що Ісус Христос все ще є Спасителем та Зцілителем людей.

Я вірю, що Він скоро з'явиться знову.

Ця книжка розповідає, як Він обрав хлопця-бідняка та покликав його до його служіння, як цей хлопець втікав від Нього деякий час, а потім навернувся до Нього всім своїм серцем.

МОЛИТВА

О, Батько на Небесах, будь ласка, благослови кожного, хто читатиме цю книжку.

Нехай вони пізнають, що Ти невдовзі маєш покликати сильну Церкву, таку, яку ми ще ніколи не бачили.

Ми твердо віримо Тобі.

Створи прагнення в кожному серці, о Праведний, допоможи Твоєму покірливому слугі нести далі Твоє послання.

Я знаю, що Ти ховав мене у папірусі, як зробив Ти це Мойсеєві для певної мети.

Отож, Батьку, допоможи мені прославити Твоє Ім'я, бо я прошу це в Ім'я Ісуса.

Амінь.

Ісус Христос учора, сьогодні і навіки той самий

Мене було народжено в окрузі Кемберленд, у Кентуккі, у невеличкій дерев'яній хатинці. Мої батьки взяли шлюб в дуже юному віці, і я був у них первістком. Мати розповідала мені, що одного разу, коли батько перебував далеко від дому, мені ж було ще тільки шість місяців, нас засипало снігом у горах на декілька днів. У нас не було їжі, і мати дедалі слабшала. Врешті-решт вона подумала, що це вже кінець. Вона казала, що зібрала увесь наш одяг та постільну білизну, взяла мене на руки та щільно закуталась усім цим, щоб нам було якомога тепліше.

Любий читачу, я переконаний, що це справді був би кінець, якби наш люблячий Спаситель не втрутився б у ті обставини тоді. Але Він завжди поруч і з'являється потрібного часу. Він промовив до одного дорогого старого, святого серцем сусіди, і наказав йому піти та дізнатися, чому за останні декілька днів не видно було анітрохи диму з нашого димаря. Коли він пробрався та дістався до хати, то побачив, що мати та я були вже ледве живі від голоду. Він роздобув дров та розпалив вогонь. Потім він повернувся до своєї хати, щоб принести нам трохи їжі. Скоро ми почали набиратися сил та одужувати. Хвала Його Імені за це.

Невдовзі після цього ми залишили штат Кентуккі та переїхали до Індіани. Батько найнявся на роботу до одного фермера поблизу Утіки, Індіана. Ми жили там близько року, а потім перебралися трохи далі по долині Огайо. Минуло декілька років, я підріс і став вже досить великим хлопчиком, коли Бог проговорив до мене.

Одного вечора я ніс воду до хати з хліву, що був приблизно за квартал від хати. Десь на середині дороги поміж домом та хлівом стояла стара тополя. Того вечора я тільки-но повернувся додому зі школи, і інші сусідські хлопці пішли до ставка ловити рибу. Я аж плакав від того, що тяж хотів піти туди, але тато сказав, що я маю наносити води. Я зупинився під деревом перепочити, коли раптом я почув, як вітер шелестить у листі. Я був переконаний, що тоді ніде не було ніякого вітру. Здавалося, день був дуже спокійний. Я позадкував від дерева і помітив, що, здавалося, у листі дерева був вихор розміром з бочку. Потім звідти пролунав голос: “Ніколи не пий, не пали, не занечишуй своє тіло жодним чином, бо в Мене є певна праця для тебе, коли ти станеш дорослим”.

Це мене так налякало, що я кинувся додому, але не признався нікому про це. Я ніколи не пив і не палив. Я переконаний, що Бог виконуватиме великі справи за цих останніх днів.

Коли я став досить дорослим, щоб розважатися з підлітковою компанією, мене часто дражнили і називали маминим синочком, бо я не палив і не випивав. Вони казали, що навіть дівчата палять, і що в них більш міцні нерви, ніж у мене. Тоді я соромився розповісти їм, що відбувалося в моєму житті. Але, дорогі друзі, я, певна річ, хвалюся цим, розповідаючи зараз про це світові. Аллілуя!

Десь у віці чотирнадцяти років мене було серйозно поранено під час полювання. Я пролежав сім місяців у лікарні. Бог звертався до мене, але я не хотів звертати уваги. Цей поклик ставав для мене все більш та більш реальним. Але через те, що був вихований не у Християнській родині, я намагався опиратися цьому. Багато разів я чув, як цей тихий негучний голос кликав до мене, але я відвертався від нього. Я дійшов до такого, що не терпів навіть, коли взагалі згадували про церкву.

Одного дня я вирішив, що, нарешті, знайшов спосіб, як позбутися цього поклику. Я збирався податися на Захід, працювати на ранчо. Друже, Бог настільки ж величний там, як і будь-де. Нехай для вас буде корисним мій досвід. Коли Він кличе до вас, відповідайте Йому.

Одного вересневого ранку 1927 року я сказав матері, що збираюся у туристську подорож до Туннел Мілл, що знаходиться приблизно за чотирнадцять миль від Джефферсонвілля, де ми жили в той час. Я вже запланував подорож до Арізони з декількома друзями. Коли мати знову отримала від мене звістку, я вже перебував у Феніксі, штат Арізона, а не у Туннел Мілл, тікаючи все далі від Бога Любові. Життя на ранчо деякий час було дуже привабливим, але скоро набридло, як і будь-яке задоволення цього світу. Але я можу сказати тут, Хвала Богові, що досвід з Ісусом стає дедалі дорожчим і дорожчим і ніколи не набридає. Ісус завжди дарує досконалий мир та вдоволення.

Багато разів я чув, як цей вітер шумів у високих соснах. Здавалося, неначе я чув, як Його голос лунає по всьому лісу, промовляючи: “Адаме, де ти?” Здавалося, зіроньки були настільки близько, що можна було дістати їх рукою. Бог був, здавалося, настільки близько.

Одна річ, що, здавалося, все ж таки дуже багато значила для мене в цій місцевості — це дороги в пустелі. Якщо ти зіб’єшся з дороги, дуже легко загубитися. Дуже багато було випадків, коли мандрівники, бачачи маленькі пустельні квіточки, збочували з шосе, щоб назбирати їх. Вони блукали по пустелі, губилися та інколи навіть помирили від спраги. Так само й на Християнському шляху — у Бога є певна дорога. Він говорить про неї в Ісаї, у 35-му розділі. Її названо “Дорога Святості”. Часто бувало таке, що незначні розваги цього світу відволікали вас від цієї дороги. І тоді ви втрачали своє переживання з Богом.

В пустелі ж, якщо ви заблукали, там інколи з'являється марево. Для людини, яка помирає від спраги, це марево з'явиться як річка або озеро. Часто буває так, що люди біжать туди, стрибають туди, тільки щоб переконатися, що вони просто борсаються у гарячому піску. Часом диявол показує вам щось, що виглядає, за його словами, як добра нагода. Але це лише тільки марево, це те, що не існує. Якщо ж ви послухаетесь, то побачите, що тільки накликали скорботи на свою голову. Не звертайте уваги на це, любий читачу. Вірте Ісусові, який дарує живу воду для тих, хто голодує та прагне.

Одного дня я одержав з дому листа, в якому сповіщалося про те, що один з моїх братів важко захворів.

Це був Едвард, мій молодший брат. Звичайно, я думав, що нічого серйозного, отже, був переконаний, що з ним все буде гаразд. Але через декілька днів, одного вечора, коли я повернувся з міста, як тільки я пройшов через безлад у кімнаті на ранчо, то побачив на столі папірець. Я узяв його. Там було написано: “Біллі, приходь до північного пасовиська. Дуже важливо”. Після того, як я прочитав цю записку, ми з одним приятелем попрямували до пасовиська. Першим, кого я зустрів там, був старий мандрівник Лоун Стар, котрий працював на ранчо. Його ім'я було Дарфі, але ми називали його “Татусь”. В нього був сумний вираз обличчя, коли він сказав мені: “Хлопчику Біллі, в мене погані новини для тебе”. В цей момент підійшов старший. Вони подали мені телеграму, яка щойно прийшла і де сповіщалося про смерть мого брата.

Любий друже, якусь хвилюк я не міг поворухнутися. Це була перша смерть у нашій родині. Але я хочу сказати, перше, про що я подумав, чи готовий він був до смерті. Коли я озирнувся та окинув поглядом жовті прерії, сльози побігли по моїм щокам. Я так пам'ятав, як ми старалися триматися разом, коли були малими хлопцями, і як нам було важко.

Ми ходили до школи, навряд чи достатньо попоївши. Пальці визирали з наших черевиків, і ми носили старі пальта, застібнуті на шиї, бо в нас не було сорочок. Я пам'ятав також, як одного дня мати поклала у відерце нам на обід трошки смаженої кукурудзи. Ми не їли разом з іншими дітьми. Ми не могли дозволити собі таку їжу, як вони. Ми звичайно відсторонювалися за якийсь пагорбок та їли там. Я пам'ятаю, що в той день, коли в нас була смажена кукурудза на обід, ми думали, що то справжні ласощі. Отож я, щоб бути певним, що не прогавлю свою порцію, нишком пробрався перед обідом, схопив добру жменю, перш ніж братик одержав свою частку.

Тоді, стоячи там, дивлячися на обпалені сонцем прерії, я думав про все це і задавався питанням, чи забрав його Бог до ліпшого місця. В той момент Бог знову кликав мене, але я, як і завжди, намагався побороти це.

Я встиг прибути додому до похорону. Коли пастор МакКінні з церкви Порт Фултон, людина, яка була для мене неначе батько, проповідуючи на похоронах, зауважив, що “Можливо, хтось з присутніх тут не знає Бога, якщо так, чекаймо на нього тепер”.

О-о, як я вчепився у свій стілець, Бог знову звертався до мене. Дорогий читачу, коли Він кличе, відповідайте Йому.

Я ніколи не забуду, як плакали нещасні тато й мама після похорону. Я хотів повернутися на Захід, але мати так сильно благала мене залишитися, що я, нарешті, погодився зостатися, якщо я зможу знайти роботу. Невдовзі я знайшов роботу у компанії громадського обслуговування Індіани, де й працюю зараз.

Десять двома роками пізніше, під час перевірки лічильників у майстерні лічильників на газовій станції в Нью-Олбані я отруївся газом і через це надовго захворів. Я звертався до всіх

лікарів, кого тільки знав. Я не зміг дістати жодного полегшення. Я страждав від кислотності шлунку, спричиненої впливом газу. Мені ставало дедалі гірше. Я звертався до фахівців у Луїзвіллі, штат Кентуккі. Врешті-решт, мені сказали, що вся справа в моєму апендициті, і сказали, що мені треба лягти на операцію. Я не міг цьому повірити, бо в мене там ніколи не боліло. Лікарі сказали, що неспроможні більш допомогти мені, поки не прооперують мене. Врешті-решт я погодився на це, але наполягав, щоб вони застосовували місцеве знеболювання, для того, щоб я міг спостерігати за операцією.

О-о, я прагнув, щоб поряд зі мною був хтось такий, хто знав Бога. Я вірив у молитву, але не міг молитися. Відтак, служитель з Першої баптистської церкви зайшов зі мною до операційної.

Коли мене перенесли зі стола до ліжка, я відчував, що дедалі слабшав і слабшав. Моє серце ледве стукало. Я відчував, що смерть стоїть наді мною. Моє дихання ставало все коротшим й коротшим. Я знав, що вже прийшов кінець мого шляху. О-о, друже, почекай, поки не опинишся там одного разу, і тоді ти згадаєш багато що з того, що ти був зробив. Я знав, що ніколи не палив, не випивав, не мав ніяких поганих звичок, але я знав, що я був не готовий зустрітись зі своїм Богом.

Мій друже, якщо ти лише тільки холодний формальний член церкви, ти дізнаєшся, коли дійдеш до кінця, що ти не готовий. Отже, якщо це все, що ти знаєш про мого Бога, я прохаю тебе, просто тут стань на коліна та попрохай Ісуса дати тобі це переживання нового Народження, таке, про яке Він розповідав Никодимові у Івана, у 3-му розділі, та, о-о, як задзвенять дзвіночки радості — Хвала Його Йменню.

У лікарняній палаті ставало дедалі темніше, неначе у великому лісі. Я чув, як вітер шумить у листях, однак, здавалося, це було десь далеко в лісі. Ви, мабуть, чули шум вітру, що віє у листях, підходячи все ближче й ближче до вас.

Я подумав: “Авжеж, це смерть іде забрати мене”. О-о! Моя душа мала зустріти Бога, я намагався молитися, але не міг.

Вітер наближався, ставав все голоснішим та голоснішим. Потріскувало листя, і ось раптом я відійшов.

Тоді здалося, неначе я знову став малим босим хлопчиком, стояв на тій стежці під тим самим деревом. Я чув той самий голос, що промовляв: “Ніколи не пали і не пий”. І чувся той самий шелест листя, що був на тім дереві того дня.

Але в цей раз голос промовив: “Я кликав тебе, а ти не схотів прийти”. Це повторилося у третій раз.

Тоді я промовив: “Господи, якщо це Ти, дозволь мені повернутися на землю знову, і я проповідуватиму Твою Євангелію на хатніх дахах та на рогах вулиць. Я розповідатиму кожному про неї!”

Коли це видіння минуло, я відчув, що почувався так добре, як ніколи. Мій хірург був ще в тій лікарні. Він прийшов і подивився на мене і був вельми здивований. Він дивився так, неначе думав, що я мав померти, і потім сказав: “Я не та людина, що ходить до церкви, в мене дуже багато роботи, але я певен, що Бог завітав до цього хлопця”. Чому він сказав так, я не знаю. Ніхто нічого не говорив про це. Якби я Знав тоді те, що знаю тепер, то підскачав би з того ліжка, проголошуючи Хвалу Його Йменню.

За декілька днів мені дозволили повернутися додому, але я все ще був хворий і був змушений носити окуляри через астигматизм зору. Моя голова тремтіла, коли я на якусь хвилику затримував погляд на чомусь.

Я розпочав шукати та знаходити Бога. Я блукав від церкви до церкви, намагаючися знайти таке місце, де був би старомодний поклик до вітваря. Прикрим було те, що я не зміг знайти жодної. Я говорив, що якщо я взагалі буду Християнином, то я насправді буду їм. Один служитель, що почув, як я зробив це зауваження, сказав: “Біллі, хлопче, тебе несе у фанатизм”. Я відповів, що якщо я коли-небудь матиму релігію, то хочу відчувати, як вона прийшла, так само, як відчували учні.

О-о, хвала Його Імені. Я одержав цю релігію пізніше, і я й досі маю її, і з Його допомогою я назавжди збережу її.

Однієї ночі я відчув таку спрагу за Богом та за дійсним переживанням, що подався до старого хліву за хатою та спробував почати молитися. Я тоді не знав, як треба молитися, тому просто почав розмовляти з Ним так начебто я розмовляв з кимось іншим. Раптом до того хліву ввійшло світло та сформувало хрест, і голос з хреста промовив до мене мовою, котру я не міг зрозуміти. Потім це зникло. Я був вражений. Коли я опанував себе, то помолився знову: “Господи, якщо це Ти, то, будь-ласка, повернися та говори до мене знову”. Я вже читав Біблію з того часу, як повернувся додому з лікарні, і я читав також у Івана 4: “Любі мої, не кожному духові вірте, але випробовуйте їх, чи вони від Бога”.

Я був переконаний, що мені з’явився дух, і, за моєю молитвою, це з’явилося знову. Тоді мені здалося, що з моєї душі знято тисячофунтовий тягар. Я зірвався з місця і кинувся до хати, і здавалося, неначе я лечу повітрям.

Мати спитала: “Біллі, що з тобою сталося?” Я озвався: “Я не знаю, але я справді відчуваю себе добре та легко”. Я не міг залишатися у хаті ані хвилини довше. Мені довелося податися звідти та побігти.

Я вже знав тоді, що коли Бог хоче, щоб я проповідував, то Він має уздоровити мене, отже, я пішов до церкви, де вірили в помазання оливою, і мене було уздоровлено негайно. Я побачив тоді, що учні мали щось таке, що більшість служителів не мають сьогодні. Учні були охрищені Духом Святим і, отже, могли уздоровлювати хворих та творити сильні чуда в Його Ім'я. Отож, я почав молитися за хрищення Духом Святим і одержав його.

Одного дня, десь приблизно через шість місяців, Бог дав мені бажання мого серця. Він промовляв до мене з великого світла, наказав мені іти проповідувати та молитися за хворих, і Він уздоровить їх, незалежно від того, яка в них хвороба. Я почав проповідувати та робити те, що Він мені сказав. О-о, друже, я просто не можу передати все, що відбувалося: сліпі очі відкривалися. Кульгаві ходили, хворі на рак зцілялися і відбувалися всілякі чуда.

Одного дня, біля підніжжя вулиці Спрінг у Джефферсонвіллі, штат Індіана, по закінченні двотижневих зібрань пробудження я проводив хрищення для 130 осіб. Був гарячий серпневий день, і там було присутньо десь близько трьох тисяч людей. Я вже збирався охрищувати 17-ту людину, коли раптом я знову почув цей тихий, негучний голос, і він промовив: “Підніми свої очі”. Того гарячого серпневого дня небо було неначе мідь. Вже близько трьох тижнів не було дощу. Я почув цей голос знову і потім знову, третій раз він промовив: “Підніми свої очі”.

Я поглянув угору, і ось з неба спустилася велика сяюча зірка, котру я раніше бачив багато разів, але не розповідав вам про це. Багато разів я говорив людям про її з'явлення, та вони тільки сміялися й казали: “Біллі, це просто тобі здається. Або, мабуть, це тобі примарилось”. Але, хвала Богові, цього разу Він дав узріти Себе усім, бо це підійшло до мене так близько,

що я не міг промовити ні слова. Тільки як минуло декілька секунд, я закричав, і багато хто з людей подивилися вгору та побачили ту зірку просто наді мною. Деякі знепритомніли, в той час як інші волали, а інші кинулися тікати. Потім зірка піднялася назад до неба, і це місце, де вона пройшла, десь близько п'ятнадцяти квадратних футів площиною, це місце продовжувало рухатися та хвилюватися, так немовби перекочувалися хвилі. Потім там утворилася невеличка біла хмаринка, і зірка сховалася в цю хмаринку.

Дорогий читачу, якби тільки в мене було більше місця в цій книзі, щоб розповісти тобі про багато речей, що сталися, про те, як була побудована наша skinія, та про багато могутніх пробуджень, які ми проводили. Люди приїжджали здалека і зблизька, щоб одержати зіцілення. Але я збираюся зробити цю книжечку досить невеличкою, щоб вона була недорогою та доступною для всіх. Все це для того, щоб дозволити вам пізнати, що Ісус Христос є той самий, яким Він був учора і сьогодні і буде таким навіки, і що ви маєте вірувати в Нього та бути спасеними. Якщо ви маєте можливість, будь-якого часу, коли наші зібрання пробудження відбуваються недалеко від вас, будь ласка, завітайте до нас.

СВІДОЦТВА

Далі на наступних сторінках ви знайдете декілька особистих свідощв від тих, хто одержали зцілення під час наших зібрань.

Коли я почув про Брата Брангама, то перебував у лікарні в Нью-Олбані, Індіана. Мене було збито автомашиною. Практично всі мої ребра було поламано. Мою спину було вивихнуто. Становище було безнадійним, з точки зору медичної допомоги.

Брат Брангам помолився за мене, і одразу мої ребра встали на місце, також і моя спина. Лікар не міг нічого второпати. Я піднявся, взяв свою одіж, пішов додому та став до роботи.

Слава Богові за Його Зціляючу Силу.

Вілліам Г. Мерілл, 1034 Кларк Ст.,
Нью-Олбані, штат Індіана

Я була інвалідом багато років. Була прикута до ліжка деякий час. Мої кінцівки було викривлено, і я не могла ходити. Лікар сказав, що я ніколи не ходитиму. Я чула про Брата Брангама і про те, як Бог відповідав на його молитви. Отже, я зателефонувала йому. Він та іще один молодий чоловік на ім'я ДеАрк прийшли та помолилися за мене. Мої кінцівки було зцілено негайно. Я встала на ноги. Я й досі можу ходити. Вже минуло 4 роки, як це сталося.

Я славлю Бога за його Дивовижну Силу.

міссіс Мері Дер Оганьон, 2223 І. Оук Ст.,
Нью-Олбані, штат Індіана

ТИМ, КОГО ЦЕ МОЖЕ СТОСУВАТИСЯ:

Я була інвалідом досить довгий час. Мої кінцівки було розтровошено, і я ніколи б не змогла знову ходити. Згідно з присудом лікаря. Мій син привіз мене на інвалідній колясці на зібрання Брата Білла. Того вечора я побачила, як почала ходити одна людина, що не могла ходити 18 років. Я також бачила, як один чоловік прозрів та пішов по церкві без сторонньої допомоги. Він був сліпцем 40 років, і багато хто з інших, інваліди та всілякі різновиди хвороб було зцілено того вечора. Коли ж прийшла моя черга, щоб за мене помолилися, я мала віру в Ісуса, в те, що Він є той самий вчора, сьогодні та навіки. Брат Білл помолився за мене, узяв мене за руку та промовив: “В Ім’я Ісуса — ходи”.

Я відчула, як Божя сила зійшла на мене. Мої кінцівки, які просто стирчали просто переді мною, торкнулися підлоги, і я почала ходити та славити Бога, я залишила своє старе інвалідне крісло та попрямувала пішки за декілька міських кварталів додому.

міссіс Т. Гаргроув, 149 Спрінг Ст.,
Джефферсонвілл, штат Індіана

Два роки тому мене визнали смертельно хворою на рак. Брата Білла я знала давно. Знала його як праведну людину і була на багатьох його зібраннях. Бог благословляє його та чинить через нього багато-багато чудес. Я покликала його, щоб він помолвився за мене. Мій рак щез.

Я й досі щаслива, дякую та славлю Бога.

міссіс Л. Стіннер, Міссурі Авеню,
Джефферсонвілл, штат Індіана

За вироком нашого сімейного лікаря мене було визнано безнадійно хворою, жити залишалося всього лише декілька годин. Я вже 3 роки була хворою на рак.

Один чоловік на ім'я Уайзгерт розповідав мені про Брата Білла. Вони подолали 35 миль через сніг та ожеледицю, щоб дістатися до мене. Коли вони прибули до мене, тут зібралися мої друзі та родичі, щоб побачитися зі мною востаннє. Мої дочки вже купили поховальну одіж, щоб налаштувати мене в неї. Коли Брат Білл приїхав, я вже була майже непритомна. Він попросив усіх невіруючих залишити кімнату. Потім він став на коліна та помолився за мене. Коли він поклав свої руки на мої, я відчула силу Божу на собі, і одразу ж я відчула, що мій рак щез.

Я піднялася на ноги, славлячи Бога за Його силу. Це сталося 4 роки тому, і з тих пір у мене нема ніякого раку.

міссіс Сара Гойз, Мідлтаун, штат Індіана

Я був інвалідом від самого народження. Я не міг ходити і не володів руками. Я дізнався, де саме Брат Білл проводив дивовижні зібрання зцілення. Я завітав туди та бачив багато дивовижних речей, що відбувалися через віру в Ім'я Ісуса та через покладання рук.

Брат Білл помолився за мене, а потім подивився просто на мене та промовив: “В Ім'я Ісуса — ходи”. Я відчув, як сила Божя зійшла на моє тіло. Я підкорився, і вперше в житті я почав ходити. Мені було тоді 35 років.

Бог у ці останні дні робить дивовижні справи.

Хвала Його Імені навіки.

Наша донечка Бетті три місяці хворіла. У нас були двоє знайомих лікарів міста, але, схоже, вони так і не спромоглися знайти причину. За неї також молилися багато хто з відомих

служителів нашого міста та країни. Їй ставало дедалі гірше. Тоді ми звернулися у Джефферсонвілл, Індіана, до людини на ім'я пастор В. Брангам, котрий має дар Божественного зцілення. Брат Білл, як тільки його повідомили, одразу ж прибув до нас. Після багатогодинної молитви він ввійшов та розповів нам, що Господь показав йому видіння про те, що треба зробити для нашої маленької Бетті. Вона була сама лише шкіра та кістки, і її постійно трусило, неначе як в паралічу. Брат Білл спитав нас, чи віруватимемо ми Богові і чи згодні ми зробити те, що Він сказав. Після того, як він помолився та прикликав на неї Ім'я Ісуса, наша дівчинка негайно одержала зцілення. Це сталося десь близько 10 місяців тому. Наша маленька Бетті тепер цілковито здорова і зараз вона така повненька, настільки це можливо. Я буду радий відповісти кожному, хто зацікавиться її зціленням або будь-яким зціленням, що мало місце під час пробудження, яке Брат Брангам проводив тут у Сент-Луїсі у 1945 році.

Про зцілення, що сталися під час Сент-Луїського Пробудження можна прочитати у книзі під назвою “Небесне Видіння”, яку було написано Братом Брангамом. Знайдіть та прочитайте її.

пастор Роберт Догерті, 2009 Ґано Аве,
Сент-Луїс, штат Міссурі.

ТИМ, КОГО ЦЕ МОЖЕ СТОСУВАТИСЯ:

Я провела в ліжку 8 років та 9 місяців через туберкульоз і лікарі врешті-решт визнали мене безнадійно хворою. Я важила не більше 50 фунтів, і здавалося, що вже не було ніякої надії. Тоді з міста Джефферсонвілля, штат Індіана, що за 35 миль від нашого дому, приїхав пастор В. Брангам, він у видінні бачив ягня, яке було спіймано у пустелі та кричало:

“Міллтаун” (Це місце, де я живу.) Брат Брангам ніколи не був тут раніше і нікого не знав звідси. Увійшовши, він поклав на мене руки та помолився, прикликавши на мене Ім’я нашого дорогого Господа Ісуса. Щось неначе охопило мене, і я одразу ж піднялася та почала славити Бога за Його зціляючу силу. Я вийшла надвір, вперше за всі 8 років, а потім у річці прийняла хрищення в Ім’я Ісуса Христа. Тепер я граю на фортепіано у місцевій баптистській церкві. Разом з цим величним зціленням сталося багато чого значно більшого. Через брак місця я не можу написати про все в цьому свідоцтві. Я з радістю відповім кожному, хто зацікавиться моїм зціленням та розповім про все.

Джорджія Картер, Міллтаун, штат Індіана.

ТИМ, КОГО ЦЕ МОЖЕ СТОСУВАТИСЯ:

Мене було прооперовано, і після операції в мене почався рак. Я робив усе, що знав, щоб повернути собі здоров’я, але марно. Моя жінка також хворіла, і ми почули про пастора Брангама та про те, як Бог діяв через нього у зціленні хворих. Одного разу в неділю після обіду ми пішли до нього додому, це було близько шести місяців тому, і коли ми прийшли туди, то знайшли там інших, що прийшли з тією ж метою та одержали зцілення. Потім в нас була розмова з Братом Брангамом, і ми спитали його, чи можна для нас зробити щонебудь. Ми сказали йому, що ми католики, але він відповів, що Божественне uzдоровлення можливе для кожного, хто буде вірити. Він звернув нашу увагу на одну жінку-католичку, яка прозріла з тих пір, як він попросив Бога допомогти їй, і тепер вона може читати дрібні літери. Вона була настільки сліпа, що потребувала, щоб хтось привів її до його дому. Потім за мою жінку та за мене помолилися, і ми обоє одержали зцілення. Мій рак щез! Ми тепер здорові та дуже щасливі, і я кожного

ранку встаю з ліжка та молюся по 3 години за Брата Брангама та за його працю для Бога. В мене є бізнес у галузі електрики тут у цьому місті, і кожного недільного ранку ми з жінкою ходимо до ранкової меси, а потім поспішаємо через міст до Скинії Брангама. Також ми відвідуємо вечірні служіння та вечірні молитовні зібрання у середу. Ми переживаємо дивовижний час і, здається, немовби взагалі живемо у новому світі. Я з радістю відповім на будь-який запит з проханням розповісти про моє зцілення.

Луїс Г. Гед, 417 Гарнет Курт,
Луїзвілл, штат Кентуккі

Я хочу додати своє свідоцтво задля слави Божої відносно Божественного uzдоровлення. Протягом близько трьох років я страждав від екземи, що постійно поширювалася та ставала дедалі сильнішою й сильнішою, аж поки задня частина кистей моїх рук та верхня частина ступней ніг перетворилися на твердий рубець. Все це жахливо спухло та дуже боліло. 11 квітня 1945 року Брат Брангам помазав мене та покладав на мене руки в молитві, але, замість того, щоб повернути на краще, мій стан продовжував погіршуватись, і, оскільки я застосовував креми для моїх рук та ніг, я думав, що, мабуть, це стало причиною того, що я не одержав зцілення. Отже я вирішив припинити застосовувати будь-які ліки та цілковито покластися в цій справі на Господа. 10-го червня Брат Брангам та Брат С'юворд знову помолилися за мене, і Господь уздоровив мене. Хвала Його святому Імені! Безпосередньо перед цим Брат Брангам помазав мене оливою задля зцілення слабкості сугавів. Мої ноги боліли так, що для мене було мукою ходити. Але з тих пір, як мене було помазано, мої ноги укріпилися, і сьогодні я можу пройти велику відстань з найменшим почуттям незручності в ногах, аніж коли

проходив лише тільки один квартал тоді, перед тим, як наді мною здійснили помазання. І я хочу додати, що це вже не перше моє переживання з Божественним зціленням. Двадцять один рік тому я відвідував зібрання під проводом служителя Ч. Г. Еріксона в Колумбусі, штат Індіана. Інші одержували uzдоровлення від різних хвороб, і, оскільки я страждав від важкої форми катару, і, також, у мене був нарост на моєму правому оці, так що це частково погіршило мій зір (і поступово загрожувало повною сліпотой), я також просив Господа уздоровити мене, і Він зробив це. Ані та, ані інша хвороба не непокоїли мене вже більше. Я прийняв це благословення не встаючи зі свого місця, оскільки я не просив пастора Еріксона молитися за мене. Я свідкував про уздоровлення і чув та читав свідоцтва інших. Близько двох років тому я проїжджав мимо одного будинку поряд з Проспект, штат Кентуккі. У садку в колісці лежало хворе немовля, і мати розповіла мені, що йому чотири місяці, і що все своє коротке життя воно хворіє. Воно виглядало дуже марним і кричало від болю кожного разу, коли його годували. Наступної неділі я розповів Брату Брангаму про цю дитину. Він та громада помолилися за цю дитину, і за декілька тижнів я знову проїжджав біля того будинку і поцікавився про це немовля. Воно одужувало і набирало вагу. Я ввійшов, щоб побачити його, і його якраз годували, і воно дійсно раділо цьому. Написано, що наш небесний Батько віддав Своїм Сину Ісусу Христу всю владу на небі та на землі, і дав Йому Ім'я, що найвище за усяке ім'я, і Петро сказав, що це сталося в Його Ім'я, через віру в Його Ім'я, що цього кульгавого чоловіка було уздоровлено біля храмової брами. Ці славні речі зроблено у те саме славетне Ім'я. І коли ми уздоровлюємося через молитву віри, ми приймаємо не тільки це благословення, але це несе з собою також певність у тому, що гріхи прощені. Яків 5:15.

Дяка Богові, що сьогодні в цьому неспокійному світі у нас є такі мужі, як Брат Брангам, Еріксон, Джон Спраул та інші, котрим було дано Духом дар Божественного uzдоровлення. Ісус Христос є той самий вчора, сьогодні та навіки. І Він так само може та хоче уздоровити нас, як і тоді, коли Він проповідував Євангелію Царства і уздоровлював людей дев'ятнадцять століть тому. Я бачив Джоан Грей, це маленьке немовля, яке було хворе, 26 серпня. Їй тепер 27 місяців, вона тепер у настільки доброму здоров'ї, наскільки це взагалі можливо.

Ваш у Христі Ісусі,

Дж. В. Джонс, 705 Е. Мапл Ст.,
Джефферсонвілл, штат Індіана

Дорогі друзі, є також інші, що були уздоровлені та хотіли б викласти своє свідцтво як свідчення сили Божої, але ми у цій маленькій книжечці зараз не маємо більш місця для цього. Ці свідцтва, що були викладені, мають заохотити вас вірувати Ісусу Христу та пізнати Його як вашого Спасителя та Зцілителя.

Багато хто читає Біблію та каже: “Якби ж то я жив за Біблійних часів, я пішов би до Ісуса, і Він допоміг би мені”. Друзе, Він перебуває сьогодні тут, щоб допомогти тобі, такий самий, яким Він був і за того дня. Тільки вірте Духу Святому, Він є Свідок Ісуса. Будь ласка, там, де ви є зараз, вірте Йому, і ви будете уздоровлені.

ПРОПОВІДЬ

Наш текст міститься у Ісаї 53:5.

“Він був ранений за наші гріхи, мучений за наші провини. Кара за наш мир була на Ньому, і Його ранами нас уздоровлено”.

Отож, друже, Біблія каже: “Його ранами нас уздоровлено”. І ми приймемо, що ми все ще маємо прощення наших гріхів через пролиття Його крові, незалежно від того, що ми зробили. Чому? Тому що, скажете ви, це було у цій загладі. Хіба Його рани задля Уздоровлення не були у цій загладі також? В такому разі, якщо ця заглада для уздоровлення втратила свою силу, тоді ви все ще у ваших гріхах; бо загладу ваших гріхів було вчинено через ту саму Кров від того самого чоловіка, в тому самому місці, в той самий час, того самого дня.

В такому разі ви маєте визнати, що вони діють разом, або взагалі і те, і інше втратило свою силу.

Ні, друже, вір, що Ісус є той самий для твого уздоровлення, як ти віриш щодо твоїх гріхів, і ця заглада матиму ту саму силу дії. Вона діятиме для тебе і в тому, і в іншому, коли ти віритимеш, що її було вчинено для тебе за цього дня так само, як для тих за того дня.

Це так само, коли ти підходиш до річки, щоб перетнути її на поромі, ти бачиш, як інші перепливають, отже, чому ти не можеш зробити цього? Ти не йдеш до поромника і не питаєшся в нього, чи може цей пором здійснити цю подорож, чи ні. Ти просто платиш за проїзд, увіходиш та сідаєш собі. В такому разі вже справа за лоцманом — перевезти тебе через річку.

Так само і з Божественним Уздоровленням, ти бачиш, як іншим стало краще, і ти також можеш бути uzдоровлений. Тільки прийди до Ісуса. Платою за проїзд у цій справі є віра, тоді вже справа за Ісусом провести тебе через усе.

О-о, брате чи сестро, вірте Йому, ви також можете бути uzдоровлені. Дні Чудес ні в якому разі не відійшли у минуле для тих, хто вірить.

Що ви робите в першу чергу, коли плануєте відпочити на природі? Ви дістаєте щорічник для літніх жінок і дивитеся, що там сказано, яка погода має бути того дня, чи дощова, чи сонячна. Якщо там сказано, що сонячна — ви задоволені. В такому разі ви скажете: “Цього дня ми поїдемо відпочивати на природу”. Ви купуватимете все що треба для свого обіду та готуватиметеся до цього відпочинку тільки тому що цей щорічник каже — “сонячно”.

О-о, брате та сестро, ви так покладаєтеся на якийсь щорічник, чому ви не можете повірити в Слово Бога? Пам’ятайте, Бог завжди мав когось, хто вірив, чому ж тоді вам не бути одним із них? Прочитайте Марка 16 та побачте, що останнім наказом, даним для церкви, було uzдоровлювати хворих. Він промовив: “І ці ознаки супроводжуватимуть тих, хто віритиме”.

Якщо ваша церква каже, що вони вірять, а ці ознаки не супроводжують їх, тоді, згідно Божого Слова, вони не вірять.

Спитайте сьогодні кого-небудь про справжній знак віруючого, і вам вкажуть на когось, хто має добре громадське становище. Того, хто щедро платить до тарілки збору. О-о, мій друже, дехто з них знає про Бога не більше, аніж готтентот знає про єгипетську ніч, і дехто з них є також добре відполірованими вченими з семінарій. Але не треба бути вченим, щоб пізнати Бога. Але ви повинні зробити більше,

аніж більшість з них — ви маєте вірити, і якщо ви віритимете, то ці ознаки з Марка 16:17-18 супроводжуватимуть вас так само, як Ісус сказав був про них.

Пам'ятайте, що у Марка 16 наказано проповідувати цю Євангелію кожному створінню. Можливо, ви скажете: “Брате Брангаме, яка вона, ця Євангелія, щоб нам знати, чи маємо ми її, чи ні. Чи є вона Словом?”

Павло сказав, що Євангелія приходить до нас не тільки в слові, але Силою та Проявленням Духа Святого. В такому разі чи не захочете ви мати ту Силу Духа Святого, щоб проявити ці ознаки з Марка 16?

Звернімося разом зі мною до 2-го Тимофію, до 3-го розділу, та подивіться, як Дух Святий каже, що за останніх днів люди будуть мати вигляд благочестя, але відречуться його сили, і Біблія наказує вам відвертатися від таких.

Чи не є це знаком, що ми живемо в останні дні? Люди відрікаються від сили, що уздоровлює та робить такими вільними від гріхів.

Церкви стали настільки холодні, що термометр показує шістдесят нижче нуля. Ви не зможете мати перемогу та застосовувати Божественне Зцілення з картковою грою та цигарками. Деякі люди відвідують церкву недільного ранку з великою сигарою у зубах, виглядаючи неначе безрогий техаський бугай. Слово наказує нам очистити себе від усілякої нечистості. О-о, брате, відвернися від своїх світських речей та служи Богові. Тоді Він дозволить тобі йти Його дорогою Святості, про яку говорив Ісая у 35-му розділі.

Якби хтось дав тобі банківський чек на 70000 доларів, ти почав би радіти. Якби я спитав тебе, чому ти такий щасливий, ти відповів би, що ти одержав 70000 доларів. Якби я засумнівався в цьому, тоді ти показав би мені банківський чек.

Якби я сказав, що це лише шматочок паперу з написом на ньому, ти негайно відповів би мені, що там мало бути вкладено 70000 доларів в якийсь урядовий заклад США, перш ніж було виписано цей чек, і тому уряд визнає його.

Знай тоді, що в Якова 5:14 сказано, що молитва віри спасе хворого. Можливо, ти скажеш, що це тільки лише папірець, на якому щось написано. Але, друже, всі Небеса визнають цю Біблію.

Коли ви читаєте Його Слово, згадайте, що ця обіцянка — для вас. Тоді почніть радіти та вірте, і Він уздоровить вас.

Він є той самий Бог сьогодні та навіки. Амінь.

Український переклад опубліковано у 2004 році.

©2004 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761, ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O.Box 950, Jeffersonville, Indiana, 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org